

Efterfølgende artikel ”**Herrens arm er ikke for kort til at frelse**” er udgivet som hæfte og kan gratis bestilles på adressen: misse.leif@hotmail.com

Artiklen gør ikke krav på at være teologisk afbalanceret eller dybdeborende, og den er heller ikke skrevet som et oplæg til diskussion.

Det er derimod Guds kald til omvendelse og til frelse. Både for den enkelte og for menighederne og dets ledere. Det er et kald til besindelse og dermed til frelse fra den ondes snigløb.

Alle Guds børn er omsluttet og angrebet af tidsånden, der vil føre os bort fra Kristus. Det kender vi af erfaring, og vi ved det, fordi Guds ord har sagt, at i tiden før Jesu genkomst vil Antikrist få magt til at føre krig mod de hellige og besejre dem.

Gud kalder os til at vende om, så vi tror hans ord, og så vi i vor nød beder Gud om at forbarme sig over os, så han for Jesu skyld tilgiver os vore synder og på ny udgyder nådens og bønnens ånd over os.

Vær med i forbønnen og i tilbedelsen af Gud, at han må lade det ske.

Mit håb og min bøn er, at hæftet må føre til fornyet tro og tillid til Guds ord og tro på evangeliet om Jesus, vor herliggjorte Herre og Frelser. Må Gud give stilhed til at høre, hvad Ånden taler til den enkelte.

Leif Sig Jensen

Alle bibelcitater er fra den autoriserede danske oversættelse af 1992, hvor intet andet er anført.

August 2019

Herrens arm er ikke for kort til at frelse

Profeten Malakias profeterede mod Israels folk, fordi folket og især dets ledere ikke tog det alvorligt med Guds ord. På overfladen var alt tilsyneladende i orden med gudsyndelsen og offerttjenesten i Herrens hus, men alligevel lyder det: "Jeg bryder mig ikke om jer, siger Hærskarers Herre, og jeres offergaver tager jeg ikke imod." ^{Mal.1:10.}

Og læser man videre, ser det ud, som om man længes efter, at Gud skal komme igen. Det lyder: "Se, jeg sender min engel, han skal bane vejen for mig. Herren, som I søger, kommer med ét til sit tempel, pagtsenglen, som I længes efter, kommer, siger Hærskarers Herre. Hvem kan udholde den dag, han kommer? Hvem kan bestå, når han viser sig? Han er som ilden i smelteovnen, som den lud, man bruger til blegning." ^{Mal.3:1-2.} Man længes efter at se Gud, men den dag, hvor Gud ved en pagtsengel vender tilbage, skal blive en forfærdelses dag, en dommens dag for dem, der længes efter denne dag. Og hvem kan da bestå?

Spørgsmålet er, om tilstanden dengang er væsentligt anderledes, end den er i dag i Guds menighed. Dengang som nu længes vi efter, at Gud skal vende tilbage. Og vi tilbeder og tjener Gud med vore ofre, fordi vi ved, at "Herrens arm er ikke for kort til at frelse, hans ører ikke for døve til at høre." Sådan vidner Esajas om Gud, men han føjer til: "Nej, det er jeres synder, der skiller jer fra jeres Gud; jeres overtrædelser skjuler hans ansigt, så han ikke kan høre jer." ^{Es.59:1-2.}

Folkets synder dengang skal vi ikke gå nærmere ind på her, for enhver, der vil, kan læse om Israels og dets lederes synder blandt andet i Malakias' bog og hos profeten Jeremias.

I stedet vil vi vende os til menigheden i dag. Her finder vi en vældig vilje til at gøre Guds vilje gennem konferencer og stævner, fastlæggelse af strategier og målsætninger, og gennem bevidstgørelse om evangeliets kærnepunkter og behovet for mission både i nærområdet og på

missionsmarken. Men på trods af alle anstrengelser synes Gud i vidt omfang at holde sin velsignelse tilbage, og Guds rige synes gang på gang at lide nederlag til tidsånden dels gennem lovgivningen og dels gennem mediernes nedgøring af sand Guds frygt, og deres forherligelse af synden.

Samtidig er mange menigheder præget af splittelser, magtkampe og manglende ydmyghed og kærlighed til brødrene på grund af manglende kærlighed til sandheden. Sand genfødsel synes erstattet med kulturkristendom, og menigheden synes at have accepteret videnskabens "beviser" i en sådan grad, at Guds ord kun er troværdigt i det omfang, vi selv finder det troværdigt.

Hvad er det da, der skiller menigheden fra vækkelse og fra nyt liv? Eller fra sand glæde over Guds frelse ved tro på Jesus? Og fra tilbedelsen og lovsangen til Guds og Lammets ære, fordi vi af Guds nåde har et evigt håb og er på vej mod vort himmelske hjem?

Svaret er i dag uændret det samme: "Det er jeres synder, der skiller jer fra jeres Gud; jeres overtrædelser skjuler hans ansigt, så han ikke kan høre jer."

Hvilke synder drejer det sig da om?

Gud HERREN siger, at den alt overskyggende synd er, at I ikke tror på mig.

Det gælder det enkelte menneske og menigheden.

Den manglende tro på Gud og hans ord kommer først og fremmest til udtryk i den enkeltes forhold til skabelsesberetningen, sådan som Gud åbenbarede det for Moses, for at give det videre til os. Der er ikke noget i hele Bibelen, der gentages så ofte som netop det, at Gud er skaberen, der af sin vilje og ved sit ord skabte både det synlige og det usynlige.

Hvor væsentligt det er, fremgår af Johannes' Åbenbaring. Efter de første 3 kapitler med indledning og sendebreve til de 7 menigheder i Lilleasien,

indeholder kapitel 4 er en beskrivelse af Guds trone i Himlen. Som en slags overskrift over resten af åbenbaringsbogen lyder det som noget af det første: "Og når de fire væsener giver pris og ære og tak til ham, der sidder på tronen, og som lever i evighedernes evigheder, falder de fireogtyve ældste ned for ham, der sidder på tronen, og de tilbeder ham, som lever i evighedernes evigheder, og de lægger deres kroner ned for tronen og siger: Værdig er du, vor Herre og Gud, til at få pris og ære og magt; for du har skabt alle ting, af din vilje blev de til og blev skabt." ^{Åb.4:9-11.}

Gud er værdig til at få pris og ære og magt i evighedernes evigheder, fordi Gud af sin vilje har skabt alle ting. Skabelsen er i Guds himmel ophøjet i al evighed, fordi Gud skabte alt ved Kristus, der er evighedens centrum.

Og når det i himlen er så vigtigt og så sandt i alle evigheder, hvor meget mere burde Guds børn da ikke holde det for sandt? Men det synes at være et gennemgående træk blandt de kristne, at man nok tror på, at Gud har skabt verden, - men ikke nødvendigvis på 6 dage, som det er åbenbaret i Første Mose Bog. I stedet lader man sig forlede af denne verdens visdom og Satans bedrag, der siger, at det ganske enkelt er ulogisk, at verden skulle være skabt på så kort tid, for der foreligger videnskabelige beviser på det modsatte. I stedet henvises der blandt andet til et satanisk kompromis, der kaldes "Intelligent design". Man tror på den ene side, at videnskaben har ret i sine påstande, mens man på den anden side erkender, at der må ligge en intelligens bag skabelsen. På den måde kan så videnskaben få sit, og Gud kan få sit. Det sataniske ligger i, at Satan får det enkelte menneske til at acceptere påstanden om, at Guds beretning om skabelsen ikke er troværdig, og den naturlige følge heraf bliver, at det er Gud selv, der er utroværdig. Andre vælger en anden løsning: De siger, at spørgsmålet om skabelsen kan de ikke tage stilling til, for det ved de for lidt om til at kunne afgøre, hvad der er sandt

og rigtigt. De mener altså ikke, at de kan tage stilling til, om Gud taler sandt og er troværdigt.

Men er det da ulydighed og vantro, og er det afgørende?

Ja. Det er afgørende. Når man på den ene side vidner om, at Jesus døde på korset for at sone vore synder med sit blod, mens man på den anden side har svært ved at tro på skabelsesberetningen, sådan som Gud har åbenbaret den i Bibelen og i stedet tror noget andet eller undlader at tro Guds vidnesbyrd. Men hvad er da lettest at tro? At dine synder er sonet eller at skabelsesberetningen er sand? Hvis du ikke tror, at Gud er skaberen, som han har åbenbaret det i Bibelen, så tror du ikke på den levende Gud, for du har gjort dig til dommer over Guds ord og dermed dømt Gud utroværdig.

Dette er den første og største synd. Det er menneskets oprør mod Gud: Ikke at ville tro på Gud, men i stedet være dommer over Guds ord, forledte af Satans evigt forførende spørgsmål: "Mon Gud virkelig har sagt?"

Denne synd, ikke at tro på Gud har mange andre former, her et par stykker:

- Gud ord siger klart og utvetydigt, at et ægteskab er livslangt. Mange prøver at bortforklare Guds ord med henvisning til tiden, der er blevet en anden, eller at evangeliet jo dybest set er budskabet om kærlighed, så derfor er situationen en anden i dag. Men det er usandt, for tidens forståelse af kærlighed er egenkærlighed, og det var den kærlighed, der korsfæstede den sande kærlighed. Tidens tale og opfattelse af kærlighed hører ikke hjemme i Guds menighed. Det til trods er skilsmisse og gengiftning blevet almindeligt blandt de kristne - og tilsyneladende uden at det får konsekvenser. Men det er kun tilsyneladende, for der, hvor Guds Ånd og Guds ord nedgøres, viger Guds Ånd fra menigheden, og menigheden overlades til at gøre, hvad kødet og tanker vil. Synden er, at man ikke tror på Gud og sætter sine egne tanker og meninger i Guds ords sted.

- Kvindelige præster beklæder embeder, som efter Guds ord er forbeholdt mænd. På trods af, at Guds ord på det område taler klart, er det i mange menigheder blevet alment accepteret, at kvinder optræder som præster og biskopper. Og man forsvarer de kvindelige præster på flere måder:

For det første beskyldes Paulus for at være ude af trit med virkeligheden (tidsånden), når han forbyder kvindelige præster. Det skyldes blandt andet, at tidsåndens krav til ligestilling også har vundet indpas i menighederne, så vi hellere lytter til tidsånden end til Paulus, hvem Gud gav evige ord, for at vi ved det ord skulle leve i tro på og i afhængighed af Gud.

For det andet siges det - og sikkert med rette, at kvinder er mere empatiske end mænd og ud fra menneskelige betragtninger derfor bedre passer som præst i en menighed. Men selv om det menneskelig set er sandt, så er det oprør og synd mod Gud, når kvinder optræder som præster. Det hjælper ikke, at der om den kvindelige præst siges, at hun har et godt vidnesbyrd, for det bliver aldrig et sandt vidnesbyrd fra Gud og om Gud, for den kvindelige præst er ikke sendt af Gud. Hun er i modstrid med Guds ord. Og hun er derfor ikke Guds præst. Hun er en del af de sidste dages oprør mod Gud ord og mod Guds autoritet.

Vi har set på nogle af de synder, som udspringer af den enkeltes manglende tro på Guds ord og på nogle af de følger, det får for menigheden. Jesus siger: "Hvorfor kalder I mig Herre, Herre, når I ikke gør, hvad jeg siger?" Og han følger spørgende til: "Men når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?"

Menighedens manglende ledelse.

Da Samuel var dommer over Israel, forlangte folket, at han skulle sætte en konge til at herske over dem, for de ville være som alle andre folk.

Samuel advarede dem, men de svarede: "Nej, vi vil have en konge over os, så vi kan få det ligesom alle de andre folk." Folket fik sin vilje, og Herren sagde til Samuel: "Det er jo ikke dig Samuel, de forkaster; men de forkaster mig som deres konge." ^{1.Sam.8.}

Efter anden verdenskrig kastede den vestlige verden sig ud i en frihedsrus, der blandt andet omfattede frihed til materiel overforbrug og til en underholdning, der med tiden blev stadig mere plat og vulgær, og som indebar frihed til at dyrke selvet og kødets lyster i alle afskygninger. Selv friheden til at dræbe et uønsket barn, mens det endnu er i moders liv, kaldes en menneskeret.

Disse frihedskrav, der i alt væsentligt er et stadigt voksende oprør mod Guds lov og mod Guds skaberorden, blev på en særlig måde synliggjort i det såkaldte ungdomsoprør i 1968, hvor det blev til en frihedsrus – ikke mindst på det musikalske område.

I menigheden syntes lederne rådvilde, for blandt de unge blev der et stadig stærkere krav om, at de på det musikalske område ville være ligesom verden. De ville forny sangen og tilbedelsen af Gud Herren med sange, der i vid udstrækning er uden åndeligt indhold, og hvis fremførelse i højere grad tilgodeser kødets behov for sjælelige oplevelser end den ydmyghed, som tilbedelse af Gud den almægtige indebærer.

Hvad gjorde ledelsen i menighederne? De lod de unge få deres vilje, på trods af, at Gud gav dem advarsler gennem sine vidner. Resultatet er, at lovsangen i mange menigheder er blevet til larmende underholdning på linje med verdslig underholdning. Og Satan når sit mål: At stilheden til at høre, hvad Ånden taler til menighederne tages bort.

Sangen i menighederne blev på en måde det første og mest markante tegn på, at menigheden søgte at blive som verden, og at det skete, uden at menighedens ledere greb ind. Et par eksempler mere:

Kravet om og behovet for at blive anerkendt i verden og i andre missionsammenhænge har medført, at missionsblade og anden kristelig

litteratur ofte har overskrifter og tekstvalg, der tiltrækker sig opmærksomhed ved at være smarte på verdslig vis. Når noget skal være smart, betyder det, at det skal virke tiltrækkende og derved opnå fordele på bekostning af det mindre smarte. Det gælder også i åndelig sammenhæng, men man har glemt, at om Åndens vidnesbyrd i Guds rige gælder det modsatte. Vor Herre og Frelser gav afkald på alle sine fordele, da han blev lydlig til døden på korset, for at vi ved hans fattigdom kunne blive rige. At følge Jesus efter er at give afkald på egne fordele, ligesom han gav afkald. Ydmyghed overfor den sandhed afføder en åndelig rigdom, der ikke er smart eller i overensstemmelse med tidsånden. Sand åndelighed er at give afkald på det smarte.

Af de samme missionsblade fremgår det, at man i menighederne forkynder omvendelse til frelse og nyt liv. Og det er godt og rigtigt. Men mellem linjerne og nogle gange mere direkte siges det, at man også kan blive en kristen ved at komme i de helliges samfund, ved at antage de rigtige meninger og sige de rigtige ting. Det har skabt en kulturkristendom som menighedernes ledere synes at acceptere, men den form for kristendom fører til fortabelse for de mange, som på trods af deres kristelige ord og gerninger skal høre Herren sige: "Gå bort fra mig, I som begår lovbrud." Ingen bliver et Guds barn ved at ligne et Guds barn. Kun de, der er født på ny, skal se Guds rige.

Kulturkristendom har en anden side i forbindelse med ydre mission: Man opfordrer unge til at blive missionærer, og det er i sig selv godt og rigtigt. Men når man samtidig anbefaler unge, at melde sig som volontører på missionsmarken med det formål, at de på den måde kan afprøve, om det er noget for dem, så kan det ende med, at den enkeltes oplevelse erstatter Helligåndens kald til tjeneste i Guds rige. Kaldsbevidstheden bliver ringe eller erstattes med eventyrlyst, - med menneskelige tragedier til følge.

Menighedens manglende tro på Guds ord.

Når Jesus spørger: ”Hvorfor siger I: Herre, Herre! til mig, når I ikke gør, hvad jeg siger?” ^{Luk.7:46.} må det indebære, at vi ikke gør Guds vilje. Er det sandt?

Ja, desværre. Vi etablerer planer, konferencer, og nedsætter udvalg for at strukturere og lægge strategier for Guds ords udbredelse, og vi har så travlt med at gøre det, som vi tror, er Guds vilje, at vi ikke hører eller har svært ved at høre, hvad Ånden taler til menighederne.

Hvad siger da Ånden? Et par eksempler:

Verdslig magt

”Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd siger Hærskarers Herre!” ^{Zak.4:6.} Og videre siger Jesus: ”Jeg siger jer, at I ikke må sætte jer til modværge mod den, der vil jer noget ondt. Men slår nogen dig på din højre kind, så vend også den anden til. Og vil nogen ved rettens hjælp tage din kjortel, så lad ham også få kappen. Og vil nogen tvinge dig til at følge ham én mil, så gå to mil med ham. Giv den, der beder dig; og vend ikke ryggen til den, der vil låne af dig.” ^{Mat.5:39-42.}

Guds ord står fast og det er klart og let fatteligt, så Jesu spørgsmål om, hvorfor vi ikke gør hvad han siger, er både nærgående og relevant. Hvordan handler vi da i modstrid med Guds ord og Guds vilje? Det gør vi, når vi slutter os sammen og i Jesu navn vil kæmpe for de kristne værdier og gøre det på verdslig eller kødelig vis i tiltro til, at jo flere vi er, jo stærkere er vi. Vi slutter os sammen i politiske foreninger, fagforeninger, arbejdsgiverforeninger og interesseorganisationer, for at opnå verdslig magt, så vi kan gøre vores indflydelse gældende. Men det kommer Guds folk aldrig til på den måde, for ethvert forsøg i den retning er at fornægte Herren Jesus, der overlod sin sag til sin Himmelske Far, og som i sin fornedrelse frelste verden, da han blev ophøjet på et kors. I

magtesløshed er vi stærke, for da kan Guds gerning ske ved os, der ikke virker ved verdslig magt og styrke, men alene ved Guds Ånd.

Kan vi da ikke opnå at blive hørt? For vi må vel være stærke og have gennemslagskraft, når vi er mange?

Jo, vi vil måske nok blive hørt og kan endda opnå anerkendelse i verden. Men venskab med verden er fjendskab med Gud, når det, vi gør, er i modstrid med Guds ord. Hvis noget skal ændres i vort samfund, så sker det ved evangeliets forkyndelse og ved evangeliet alene, for det alene giver menneskene en ny og stadig ånd i deres indre. Men evangeliet er og har altid været en dårskab for verden. Og på magtens område og i denne sammenhæng er Guds ord blevet en forargelse langt ind i menigheden, der ikke tror på, at Gud taler sandt, når det forkyndes, at Guds kraft fuldkommes i magtesløshed. Se på Jesus ved hvem og til hvem alt er skabt: Hvad gjorde han, som har al magt i Himmelen og på jorden? Hvorfor brugte han ikke sin magt? Fordi han forblev lydige mod sin Himmelske Far. For han blev korsfæstet i magtesløshed, men han lever ved Guds magt, og vi er magtesløse i ham, men skal leve sammen med ham ved Guds magt.

Er der da ikke noget vi kan gøre? Jo! Vi kan forkynde evangeliet, der hvor Gud har sat os. Og hin enkelte, som Gud kalder til at vidne på tingene, i kommunalråd m.m. skal gøre det i ydmyghed og uden at vide af andet end Jesus Kristus som korsfæstet. Begge dele vil hverken føre til anerkendelse og accept i verden. Men salige er I, når I forfølges for mit navns skyld, siger Jesus.

Tilbage bliver spørgsmålet: Er det menighedens ledere, der har svigtet menigheden i forhold til Guds ord? Enhver må - også i denne sammenhæng prøve sig selv på Guds ord.

Tillid til Guds løfter

I profeten Esajas' bog kapitel 30 og 31 bliver det beskrevet, hvordan Israel søger hjælp mod sine fjender ved at søge til Egypten. Men til Guds folk lyder det: "Ve jer, oprørske børn, siger Herren, I gennemfører planer, som ikke er fra mig; slutter forbund, som er min ånd imod, så I føjer synd til synd. I drager ned til Egypten, men spørger ikke mig til råds; I søger sikkerhed under Faraos værn, tilflugt i Egyptens skygge. Men Faraos værn bringer jer skam, tilflugt i Egyptens skygge bliver til skændsel." Es.30:1-3.

Sagen var, at de søgte Egyptens hjælp til trods for, at Gud havde lovet at værne sit folk og være dets forsvarer: "Sådan har Gud Herren, Israels Hellige, sagt: Vender I om og holder jer i ro, bliver I frelst; er I rolige og trygge, finder I styrke. Men I ville ikke!" Es.30:15.

Israel ville gerne tro på Guds løfter, for de var sikkert gode nok. Men for en sikkerhedsskyld og i modstrid med Guds ord og løfter var det efter deres opfattelse en ekstra sikkerhed at have Egypten i ryggen. Derfor måtte Herren straffe sit folk, så templet blev nedrevet, Jerusalem blev afbrændt og folket ført i fangenskab i Babylon. Var Gud da ikke nådig og barmhjertig? Jo, for i samme kapitel lyder det: "Herren venter på at vise jer nåde; han vil rejse sig for at forbarme sig over jer, for Herren er rettens Gud. Lykkelig hver den, der venter på ham!" Es.30:18

Men de ville ikke.

Lytter vi til Jesu ord om vore behov og Guds løfter i forlængelse heraf, så lyder det: "Derfor siger jeg jer: Vær ikke bekymrede for jeres liv, hvordan I får noget at spise og drikke, eller for, hvordan I får tøj på kroppen. Er livet ikke mere end maden, og legemet mere end klæderne? --- I må altså ikke være bekymrede og spørge: Hvordan får vi noget at spise og drikke? Eller: Hvordan får vi tøj på kroppen? Alt dette søger hedningerne jo efter, og jeres himmelske fader ved, at I trænger til alt dette. Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift." Mat.6:25+31-33.

Hvordan har menighedens ledere så forholdt sig til Jesu løfter om, at vores himmelske Far vil give sine børn alt, det de behøver? Er man forblevet fuldkommen afhængig af Gud i tillid til Guds løfter, eller har man i menighederne valgt at søge støtte fra denne verdens mammon? Og når man i menighederne har søgt denne verden om økonomisk støtte gennem skattefritagelse for gaver og for gavebrevsordninger, er det så en Guds gave til menighederne eller er det en satanisk forførelse af menigheden på samme måde, som Israel blev forført til at søge hjælp hos Egypten for ikke at være afhængig af Gud alene?

Lad os følge Jesu råd om at se på et træs frugter for at afgøre, om træet er godt eller dårligt:

a. Jesus siger, at når vi giver almisse, skal vi gøre det, så venstre hånd ikke ved, hvad højre hånd gør. Men det er ikke tilfældet i forhold til skattefritagelse for gaver og gavebreve. Disse ordninger medfører, at mange får viden om, hvad den enkelte giver dels gennem kvitteringer og dels gennem oplysninger til skattevæsenet.

b. Det siges, at sådanne ordninger giver tryghed. Og det gør de så længe, at politikerne ikke ændrer reglerne. For hver gang det sker, råber missionsforeningerne højt i frygt for at skattereglerne skal ændres, så de mister indkomst. Man er bange for at lide økonomisk tab på grund af denne verdens beslutninger og regler, som man har underkastet sig og gjort sig afhængig af i stedet for at være afhængig af Herren alene. Man har valgt at vende det døve øre til Jesu klare vidnesbyrd om, at ingen kan tjene både Gud og mammon.

c. Er det sandt, når det siges, at et gavebrev giver orden i givertjenesten for Gud? Det afhænger af flere forhold: Gud ønsker, at hans børn skal leve i afhængighed af ham hver dag, hvert øjeblik. For alt, hvad et Guds barn ejer, tilhører Herren og er til låns og skal forvaltes, som Gud hver dag tilsiger den enkelte. Sådan er Guds orden med de midler, han har betroet sine børn.

Men er et gavebrev så ikke med til at få orden i den enkeltes

givertjeneste? Jo, sådan kan det være. Men et gavebrev kan også blive en ordning, der bruges til at give fred for Gud og for Guds krav om afhængighed af ham. Men hvem har hørt menighedernes ledere advare mod den fare?

e. Det høres fra tid til anden, at man kan give mere til Guds rige, når man gør brug af skattefritagelse af gaver og gavebreve. Men det er usandt. Ingen kan give mere til Guds rige, for alt det skabte tilhører Herren, og ingen gør Gud en tjeneste ved at give til hans rige. At give Gud det tilbage, som han har betroet hver enkelt, er dybest set en nåde, som Gud giver sine børn.

I forbindelse med ovenstående:

Da Saul vender hjem efter krigen mod ammalekitterne, hvor Gud bød ham at ihjelslå alle mænd, kvinder, børn og husdyr, møder ham profeten Samuel, der spørger, hvad det er for en brægen og brølen, han hører. Saul svarer, at det er nogle af de bedste dyr, som folket skånedede for at ofre dem til Gud. Samuels svar lyder: "Vil Herren hellere have brændofre og slagtofre end lydighed mod Herren? Nej, at adlyde er bedre end offer, at lytte er bedre end vædderes fedt. Men genstridighed er som spådomssynd, trods som afgudsdyrkelse. Fordi du har forkastet Herrens ord, har han forkastet dig som konge." ^{1.Sam.15:22-23.}

Om vore behov siger Hærskarers Herre, den levende Gud:

- Overgiv din vej til Herren, stol på ham, så griber han ind. ^{Sl.37:5.}
- Jeg satte alt mit håb til Herren, og han bøjede sig ned til mig og hørte mit råb om hjælp. ^{Sl.40:2.}
- I kan ikke tjene både Gud og mammon. Derfor siger jeg jer: Vær ikke bekymrede for jeres liv, hvordan I får noget at spise og drikke, eller for, hvordan I får tøj på kroppen. Er livet ikke mere end maden, og legemet mere end klæderne? ^{Mat.6:24-25.}
- Han, som ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, vil han ikke med ham skænke os alt? ^{Rom.8:31.}

- Vær ikke bekymrede for noget, men bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak. Og Guds fred, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og tanker i Kristus Jesus. ^{Fil.4:6-7.}
- kast al jeres bekymring på ham, for han har omsorg for jer. ^{1.Pet.5:7.}

Menighedens ledere har svigtet ved ikke at gå i rette med verdens ånd, der har bemægtiget sig store dele af Guds menighed. De har fornægtet Guds ord ved at acceptere verdslig magt til forsvar for Guds rige, og ved at gøre menigheden afhængig af og til tjener for mammon.

Men fortsat siger Gud Herren, Israels Hellige: "Vender I om og holder jer i ro, bliver I frelst; er I rolige og trygge, finder I styrke."

Lad os ransage og udforske vore veje og vende om til Herren; lad os løfte vore hjerter i hænderne til Gud i himlen, for Herren er god mod den, der håber på ham, mod det menneske, der søger ham. Herrens troskab er ikke hørt op, hans barmhjertighed er ikke forbi, den er ny hver morgen. Klag.3:21-23 m.fl.